

byje k tomu dulemnu wotkubawju skucika
nad swyjej drowicizny duhlac! Mohta by nas
kajnje zelac, sto su pola njelby z jeje dulemym
wotkubawjom angesta!

Wjerabona. Cte, kable je njehaidiciznowa! Tu
je njeknizowice wawjenje, ket so njelby
nasa marka dulem wotkubawju meila!

Konwajowa (Cita.) „Mjes tym so přewjeděre
wo prawdic mjich stawom doma sama“!
A dawi k tym!

Wjerabona. A što dale!¹²

Konwajowa. Ja njejsym najpředy wědźeła, što
činiš! Ktośi dowlak na toho što je to pisat
přitom na marku twyly to smat měnu byta
Patam seli to rěčumnje rozmysle a přiw-
dich k tomu měnjenu, so maja drower so
njemotie kajneho cětu dypušiš, sym kaba jeje
mar' a wěry, kajke wotkubawje sym jej dala!
To ja nase maju drowku anaju, ket přer to wo
něto namakara, što by mehta njezt k ně-
komu, što by mi njelulec byta! — Přeswědšich
so pokajkim sama wo měnowce stawom toho
kiz je to napisat. Šledrach njemny w dary-
nyh měrach, walej halicy leyskej nuzje wo
pěhrobie — Herta njemny přindie přer
khwila k nam. Hdyt pokajkim wotkubawje,
přehladak nětiku a namakara to. (Wusahuje
z kapy lódk.) Je to basit. —

Wjerabona. — Smat' nic na našu drowku? —

Konwajowa. Suat' ? Kda so sui, so by to
mohta dowlac' wot nětkejkeji kowar'iski —!

Wjerabona. Pwam, nuzeni susedina pokaj'ce mi ju!